

Tình trôi

Anh đây rồi – anh của cô ngày ấy và bây giờ vẫn thế - vẫn nét mặt điềm tĩnh, đắm chiêu đến lạnh lòng, dù Trái Đất có nổ tung, Mặt Trời có tắt đi chẳng nữa. Trông thế thôi, nhưng thực ra anh sống tình cảm. Cô yêu anh có lẽ cũng vì vậy. Nhưng tình yêu đó đã chẳng thể thắng nổi cảm dỗ và tham vọng, bởi thế mà không thể níu kéo chút gì đó nơi cô ở lại. Để giờ đây, cô đứng bên anh rồi mà tim đã ghen lời. Cô cảm thấy dường như tim anh cũng đang đập mạnh mẽ nơi lồng ngực trái.

Hối hận và tiếc nuối.

Nỗi đau sao cứ nhẹ nhàng mà cháy lòng đến vậy ?

Cô nhớ da diết hạnh phúc nhỏ ngày xưa, giờ đây đã xa quá rồi.

Cách đây một năm về trước, đó là một buổi chiều mưa.

Như thường lệ, cô ngồi đợi anh sau buổi làm việc cuối tuần.

Quán cà phê cũ thừa vắng khách dường như càng buồn hơn trong tiết trời âm ỉ. Tiếng nhạc guitar bập bùng, một giọng hát diva xưa cũ ngân lên những nốt trầm miên man... Bất giác, cô khẽ đưa tay ôm lấy hai bờ vai, nghiêng đầu nhìn ra phía cửa sổ. Mưa đến bao giờ ?

...

“Quá 5 phút rồi. Vẫn chưa thấy đâu !” – Cô liếc đồng hồ, rồi liếc ra phía cửa, thầm nghĩ.

Thả thêm một viên đường nhỏ vào ly, ánh mắt cô vô thức đưa theo những vòng xoáy.

“Đã 10 phút rồi. Đang làm cái gì thế không biết !”

...

“12 phút 54 giây... Ôi trời... Có định gặp tôi không ?”

Cô thờ dài, bắt đầu không giữ được kiên nhẫn.

“14 phút. Còn 60 giây nữa.” – Cô kéo dây quai túi xách, toan đứng dậy.

- Không cần phải tự đếm giờ nữa đâu em. Anh đến rồi. – Anh cuối cùng cũng xuất hiện. – Xin lỗi em, sắp bắt anh ở lại. Giờ mình đi đâu, ăn gì đây em ?

Vẻ mặt cau có, cô giơ cổ tay đeo đồng hồ về phía anh : - Anh lúc nào cũng bắt tôi phải chờ đợi. Đã 15 phút, quá giờ rồi !

- Đâu có, vẫn còn mấy chục giây đấy mà em ! – Anh nhú mày tinh nghịch.

- Thôi được, không nói nữa. – Cô dịu giọng, tay vẫn vờ tách cà phê đã nguội lạnh từ bao giờ. – Hôm nay... em có chuyện quan trọng cần nói với anh.

Thoáng chút chần chừ, hai ánh mắt vô tình chạm nhau rồi nhanh chóng nhìn về hướng khác. Không khí bỗng trở nên gượng gạo đến khó hiểu...

Một vài phút lại trôi qua trong im lặng.

- Em...

Cô mở lời. Anh bỗng thẳng thốt :

- Khoan em.

Như chợt hiểu ra điều gì, nét mặt đột nhiên đanh lại, anh quay sang nhìn thẳng về phía đối diện. Cô vội vàng lảng tránh ánh nhìn, liếc băng quơ xung quanh, đôi môi mím chặt.

- Mình sắp chia tay, phải không em ? – Giọng anh tự nhiên và bình tĩnh.

Từng tiếng một tan dần vào hư không, chua chát.

Cô thu hết can đảm nhìn vào mắt anh, nơi có ánh nhìn như xuyên thấu tâm can người khác. Vậy là anh đã biết.

- Vậy là... anh đã biết. – Cô lặp lại câu nói ấy từ trong suy nghĩ, như thể để xác nhận thêm một lần nữa.

Thoáng chút ngỡ ngàng, đôi mày kiên định ấy nhú lại, ánh mắt trở nên yếu đuối. Tiếng anh đều đều, chìm vào tiếng mưa tí tách ngoài cửa sổ : - Tại sao ?...

- Vì anh ! Anh lúc nào cũng đến trễ trong những lần hẹn với em. Em.. không còn sức chịu đựng anh nữa !

- Chỉ thế thôi ư ?

- Tất nhiên là không. Anh chẳng bao giờ đi shopping cùng em được đầy 2 tiếng, chưa bao giờ anh dành trọn một ngày đi chơi cùng em. Trong khi mấy đứa bạn tuần nào cũng kể với em rằng đi chơi cùng người yêu vui vẻ ra sao, hạnh phúc thế nào... Em tủi thân vô cùng. Bởi vì anh quá khô cứng, anh coi trọng nguyên tắc hơn em. Vì...

- Vì em đã có người khác ?

Cô khựng lại... Một giây im lặng.

- Đúng vậy. – Cô hạ giọng. – Và anh ấy có tất cả những thứ mà anh không có. Anh ấy có thể cùng em đi chơi hàng ngày, chiều mọi sở thích của em. Anh ấy...

- Giàu có hơn anh nữa, phải không ?

- Điều đó không quan trọng.. – Cô tiếp tục hạ giọng. (Có một điều luôn đúng, là anh bao giờ cũng đọc được những gì diễn ra trong tâm trí cô). – Tóm lại là chúng ta không hợp nhau, em xin lỗi, nhưng mình chia tay đi !

...

- Sao em lại làm thế ? – Anh hỏi, ánh mắt lạnh mơ hồ xa xăm.

- Em đã nói rồi. Vì chúng ta không hợp nhau. Níu kéo cũng không được gì nữa. – Cô dứt khoát.

- Anh hỏi tại sao em làm thế ?!

- ...

Anh nhìn cô, nửa như dò xét, nửa như trách móc :

- Vì người đó thôi phải không ?

Im lặng...

- Anh hiểu, anh không đủ sức lo cho em tất cả những thứ em muốn. Nhưng anh đang cố gắng mà. Anh có em là động lực, mọi thứ anh cố gắng không phải chỉ vì tương lai của hai đứa sao em ?

Anh dừng lại, mắt nhắm nghiền. Cảm thấy lồng ngực như đang có tay ai bóp nghẹt.

- Đúng là anh thiếu lãng mạn, ít nói yêu em, làm em buồn tủi. Nhưng mỗi lời đó anh nói ra đều là tình cảm chân thành nhất. Em hiểu không ? Anh không muốn câu nói thiêng liêng ấy trở nên nhàm chán hay vô nghĩa với em, và với anh nữa...

- Thôi đủ rồi anh... – Cô ngắt lời.

- Anh có thể thay đổi. Tại sao em không nói với anh ?

- ...

- Em à... Em hết yêu anh thật rồi sao ?

Một lần nữa, câu hỏi vang lên không lời đáp.

Mưa mỗi lúc một lớn, tiếng mưa nuốt chửng mọi thứ âm thanh xung quanh. Đường phố đã lên đèn, người người hối hả vội vàng trở về mái ấm sau những mệt mỏi công việc thường nhật... Nhưng khác biệt với những tất bật ngoài kia, hai con người phía sau ô cửa lúc này dường như đang chết lặng.

Cô kẹp tiền vào tờ menu, đặt trở lại bàn, đứng dậy : - Vây, em về trước. Anh chút về sau nhé.

Tiếng guốc nện xuống sàn đều đều, rồi đi xa dần. Giấu trọn nỗi đau đớn tột cùng ấy vào mưa, có thể sẽ chẳng bao giờ anh quên được. Nhưng anh hiểu, từ giây phút này anh đã vĩnh viễn mất cô.

Anh khẽ nhích người, thoát khỏi vòng tay cô :

- Em đừng làm thế, người ta nhìn thấy, hiểu lầm.

Như bừng tỉnh, cô thoáng chút hụt hẫng, rồi bối rối đáp lại : - Em... xin lỗi !
Anh dạo này thế nào ?

- Ủ. Anh vẫn thế. Còn em ?

Cô cúi mặt, mỉm cười bên lên :

- Em cũng vẫn như xưa thôi...

- Cười thì mời anh nhé.

Nụ cười trên môi cô vụt tắt. Cô đan hay bàn tay vào nhau, hướng ánh nhìn ra phía cửa sổ. Vẫn là chỗ ngồi thân thuộc ngày ấy, nơi hai đứa thường hò hẹn. Đôi khi là một chút hồi hộp, một chút nhớ mong, lúc lại giận hờn vu vơ như thế. Nhưng ngày ấy đâu có thế nào, anh vẫn ngồi ở phía đối diện, ánh mắt luôn hướng về cô, bàn tay ấm áp ấy luôn nắm trọn lấy đôi tay bé nhỏ, cảm giác an toàn và hạnh phúc mà cô chẳng thể kiếm tìm ở một nơi nào khác. Mọi thứ vẫn y nguyên như thế, như chưa bao giờ thay đổi. Chỉ có cô và anh, là chẳng như lúc đầu.

- Em không thể quên anh.

Cô ngược lên nhìn anh, ánh mắt long lanh tha thiết. Một giọt, rồi hai giọt, nước mắt cứ thế rơi xuống mặt bàn.

Anh cứ ngồi bất động nhìn cô như vậy, một lúc lâu.

Đặt vào tay cô chiếc khăn, anh tiếp tục im lặng.

- Em nhận ra mình sai rồi. Em sai thật rồi anh à. Em phải làm sao để chúng mình trở về như ngày cũ ? Hối hận... em biết bây giờ đã muộn. Nhưng... thật sự đau. Em nhớ... Em... không thể sống thiếu anh thêm nữa... anh à..

...

Ngoài trời không mưa, đường phố vắng lặng.

Ký ức xưa cũng đã trôi về một miền xa xăm nào, chẳng còn hiện diện nữa.

Vài ngày sau, cô nhận được một lá thư tay từ anh :

“Em.

Tha lỗi cho anh vì những hững hờ khi ta gặp lại. Bởi anh thật sự bối rối khi em quay về. Tại sao em chọn rời mà lại không đi tiếp ?

Thật lòng, anh đã tha thứ cho em từ lâu lắm rồi, từ buổi chiều ngày ấy, ngày em bỏ anh ra đi. Anh đã biết rằng mình sẽ mất em, và không bao giờ có lại em một lần nữa. Hôm nay em ngồi đó, rơi nước mắt trước anh, nỗi đau ngày ấy lại ùa về, làm anh choáng ngợp. Anh nhìn thấy ở chúng ta những thay đổi lớn. Hai thế giới mà chúng ta thuộc về, dù từng có lúc giao nhau nhưng giờ đã đi về hai hướng, cách xa thật rồi em ạ. Chúng ta đâu có cố gắng đến mức nào, thì cũng chẳng thể kéo chúng lại được nữa.

Anh chưa bao giờ hết yêu em. Nhưng tình yêu ấy không còn chờ đợi để được em đáp lại nữa.

Em hãy hứa, quên anh và sống thật vui em nhé. Đường đời còn rất dài, và rất rộng. Trên con đường ấy, ta sẽ lại gặp một người ta yêu thương, nhưng đó chẳng còn là anh và em nữa. Hãy cứ để quá khứ ngủ yên, vì ngày mai luôn đến em à.

Anh tin là ta làm được, vì em là một cô gái mạnh mẽ.

Anh.”

Ngày nắng ấm.

Gió se lạnh, dịu dàng thổi ngang qua phía lan can nơi cô ngồi, nhẹ nhàng làm tung bay làn tóc rối. Đứa trẻ con nhà bên thổi bong bóng với niềm vui thích ngây thơ. Bong bóng theo gió bay đến chạm vào đôi gò má, bỗng chốc cô cũng thấy mình nhỏ lại, như đứa trẻ ấy, lòng yêu thương với cuộc sống luôn dào dạt. Còn tình yêu của anh bây giờ, cũng giống như bong bóng xà phòng, bay vụt khỏi tay, lung linh tuyệt đẹp, nhưng chẳng thể nào với tới được nữa.

Cô ngược nhìn phía xa xa. Bầu trời vẫn xanh, nắng hiền lành, và bầy chim vẫn hót. Cành cây khẳng khiu đơn độc đã mang trên mình những chồi lộc non.

Phải rồi, mùa xuân về tự bao giờ.

Và, cũng đã qua rất lâu rồi - những chiều ướt lạnh mưa.